

Scandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kunstdaben, Dyden og Troen ere forenede.

1. Aarg. Nr. 3.

Den 1. December 1851.

Pris: 24 Øre Kvart.

Kirkens Historie.

(Fortsat fra Pag. 24).

Amerikanske Landflygtiges Memoria til Congressen.

Til de høje agtbare Senatorer og Repræsentanter af de forenede Stater i Amerika, i Congress forsamlede.

Vi undertegnede Medlemmer af Raadet i Staden Nanvoo, Borgere i Hancock County i Illinois, og Landflygtige fra Missouri Stat, have forsamlet os for at holde Raad, og vi ansøge eenstemmigen og ørbdigen de høje, agtbare Senatorer og Repræsentanter af vor Nation, for os selv og for mange Ensinde andre Landflygtige, i Anledning af de magelose Forfolgelsler og Grusomheder udførte imod os og vojt Folk af de utsatte Authoriteter i Staten Missouri, og ligeledes i Anledning af den knimerfulde Stilling, i hvilken vi nu befinner os i dette Land efter vor Flugt. Da en Beretning om de i Missouri stedfundne Voldsomheder er blevet almindelig offentliggjort både i dette Land og i Europa, ansees det som unndvendigt i dette Skrift noie at angive alle de Forurettelser og Krenkeller, vi lede; og da der desuden er Overflodighed af vel attesterede Documenter, hvilke ere til deres velbehagelige Tjeneste, saa indslutter vi ikkun efterfølgende vigtige Punkter til Deres Betænkning:

Før det Forste. Vi Ansigende, som frifodte Borgere i denne store Republik, stolende med den fuldkomneste Tillid paa den Constitutionens hellige Artikler, ved hvilken

de forskjellige Stater ere tilsammenfiede, og betragtende os selv som berettigede til alle de Rettigheder og Friheder, der tilhører frie Borgere, i hvilkenom helst Stat vi ønske at nedsætte os, begyndte i Aaret 1831 om Sommeren, at anlægge en Coloni i Jackson County, hvilket er paa Udkanten af Missouri mod Vesten. Der føjte vi os Jord af Unionens Regierung; opførte flere hundrede Huse; anvendte megen Flid paa nyttige Anlæg; og paa en kort Tid blev de visde og eensomme Sletter og de stolte Skove forandrede til veldyrkede og frugtbare Marker. Der ventede vi at henvile vore Dage i Nydelsen af alle de Rettigheder og Friheder, der var tilsalgne os formedest vore ædle Fædres Lidelser og Blod. Men ak! vore Forventninger vare omsonst. To Aar varer neppe forløbne, før end vi, tværtimod både Loven og Constitutionen, blev angrebne af en regelmæssig organiseret Complot, bestaaende af de fornemste Embedsmænd i det County, både civile og militaire, hvilke frækt og aabenbart bekjendte i en skrevet Circulaire, at de havde fast besluttet, at drive os ud af bemeldte County. Til en Prove paa deres truende og gruelige Beslutninger, henviser

vi den høje Congresse til bemeldte Circulaire, udaf hvilket Følgende er ikun et kort Udtog, nemlig:

„Vi Undertegnedé, Borgere i Jackson County, troende, at et vigtigt Tidspunkt er forhaanden, med Hensyn til vort indbyrdes Wel, paa Grund af et foregivet religiøst Parti, der har nedsat sig og vedbliver at nedsette sig i vort Land, hvilke kalder sig Mormoner, og agtende, som vi gjør, at rense vort Samfund „med Fred,” om vi kan — „med Magt,” om vi maae, og troende, som vi gjør, at den civile Magt ikke giver os Garanti, eller i det mindste, tilstrækkelig Garanti, imod det Onde, som vi nu lide under, og det synes at tiltage, formedelst bemeldte Religionssect, ausee vi det nødvendigt og saare vigtigt, at vi selv danner et Corps for bedre og lettere at udføre vor Hensigt.“ Dette Document var sluttet med følgende Ord: „Vi forpligte os dersor til, efter betimelig Varsel, om de forkaste en rimelig Godtgjørelse for hvad de ikke kunne tage med sig, og de ikke ville forlade os i Fred, som de fandt os, vi forpligte os til, at bruge saadanne Midler, som behøves til at faae dem bort, og til den Ende tilsværge vi hinanden vore legemlige Kræfter, vort Liv, Lykke og dyrebare Ere.“

Dette løvstridige Document var undertegnet næsten af enhver Embedsmænd i det County, tilligemed flere hundrede andre Navne; og af denne Morderbane var det, at Eders ørbødige Ansøgere i Aaret 1833 blev plyndrede og beryvede deres fredelige Hjem. Dem var det, som ødelagde vore Marker, brændte vore Huse, og jagede os, omrent tolv hundrede Mennesker, Mænd, Kvinder og Børn, ud af Landet, som Flygtninger, medens Andre ved deres Hænder blev myrdede paa den grusomste Maade.

Før det Andet. Efter at vi vare fordrivne fra Jackson County nedsatte vi os i Clay County, paa den modsatte Side af Missouri-Floden, hvor vi kjøbte Jord baade

af de gamle Beboere og af Regjeringen; men vi blev snart truede igjen med Voldsomheder af disse sammenrottede Bander, og nødsagede til at forlade vore Huse og opføge nye Hjem.

Før det Tredie. Vort Anlæg var i Caldwell County, hvor vi og vore Nykomere opkjøbte den mestle Jord i det County, som og en Deel af Jorderne i Davis og Carroll County. Disse Landstrækninger vare næsten ganske i en vild og udyrket Tilstand, men ved vort Folks bestandige Flid blev store Avelsgaarde anlagte i alle Retninger, vel besætte med Heste, Øvæg o. s. v. Og vi begyndte ogsaa Anlæg adskillige andre Steder i samme Stat, og haabede endnu engang at nyde den suurt fortjente Frugt af vort Arbeide uforstyrret; men vore Forhaabninger blev snart tilintetgjorte. Den grusomme og mordlystne Land, der først begyndte at vise sig hos de indsatte Anthoniteter og Indbyggerne i Jackson County, og siden i Clay og de omliggende Countier, var ikke blevet standset hyrken af de civile eller militaire Øvrigheder i Staten, og havde følgelig fattet mere Mod, og dristigt udspredt sin smitsomme og forråderiske Indflydelse i ethvert Departement af Gouvernementet i benævnte Stat. Gouverneur-Lientenant Boggs, som selv boede i Jackson County, og siensyndigen tog Deel i vor Fordrivelse, blev, istedetfor at tages under Forhør for Forråderi og Rebellion imod Constitutionen, og lide retsfærdig Straf for sin Forbrydelse, ligefrem valgt til Gouverneur og indsat i Dommersædet. Saaledes blev Statens Indvanere meget opmuntrede til at fornye deres ulovlige Angreb paa vore forsvarsløse Colonier med fordoblet Raseri. Mænd, Kvinder og Børn maatte fly i alle Retninger for deres ubarmhjertige Forfølgere. Bersvet deres Besiddelser, deres Gods, deres Fødemidler og Alt, udkastede paa de aabne sneedekte Sletter, uden Husly og uden Bebyttelse, sank mange under deres Lidellers

Byrde og gik bort fra denne Verden, medens Andre, efter at døie Hunger og Alars-tidens Besværheder, lidende Alt uden Døden, samledes i Caldwell County, til hvilket Sted de blevne drevne fra alle de omliggende Countier, ikkun til at see en Scene, der var endnu mere hjerteberende. Forgjæves havde vi ansøgt de bestikkede Authoriteter i Missouri om Beskyttelse og Erstatning for vore forrige Forurettelser; forgjæves undrakte vi nu vore Hænder og ansøgte, som Borgere i denne store Republik, de Magthavende om deres Medlidenhed, deres Retfærdighed og Stormodighed; forgjæves anraabte vi flere Gange for Gouverneur Boggs's, vor forrige Forfølgers Fodder, om Hjælp og Beskyttelse imod de Oversald og Mordgjerninger, der nu blevne udøvede imod vore forsvarsløse og uskyldige Borgere. Amerikaanske Borgeres Klageskrig, der allerede to Gange vare fordrevne og berøvede deres Rettighed, kunde ikke gjen-ueintrænge deres steenhaarde Hjerter. Gou-venuren, istedetfor at sende os Hjælp, ud-gav en Proclamation til vor Udryddelse og Forviisning, udecommanderede Statens Mil-itair, under Commando af General Clarke, som, for at fuldbyrde disse Ordre paa Ud-ryddelse, marscherede med flere tusinde Mand ind i vor Anlæg i Caldwell County, hvor de, uden Frukt for Lov eller Dom, og til-skyldede af de høieste Authoriteter i Sta-ten, ødelagde vore Korumarker, nedstode vort Øvæg og vore Svijn for Morstab, nedbrændte vore Boliger, drabte atten eller tyve forsvarsløse Borgere paa en umenne-kelig Maneer, slæbte smaa Børn frem fra deres Gjemmestedet, og, idet de satte Mun-dingen af deres Boss'er til deres Hoveder, stod dem med de værdsomste Eder og For-handelser. En gammel Helt og Patriot fra Revolutionens Tid, som havde tjent under General Washington, blev, medens han bad om Skaansel, grueligen myrdet og hugget i Stykker med en gammel Lee; og foruden alle disse vilde og barbariske Hand-

linger, slæbte de tugtige og uskyldige Fruen-timmere med Vold ud af deres Boliger, bandt dem paa Bænke, som bringtes til offentlig Gudstjeneste, og i stort Tal mis-handlede dem paa den allergrøveste Maneer. Nogle halvtreds eller tredtsindstyve af Bor-gerne blevne fastede i Fængster og morke Arrester, hvor de blevne bundne med Lænker og nogle Gange bespiste med Menneskeljød; medens deres Koner og Børn og omrent femten tusinde Andre blevne med Bajonetten tvungne til at romme Staten. Og for imidlertid at dække Omkostningerne ved disse grumme Foretagender, confiscerede de vort Gods og berøvede os vore Besiddelser. Forend vor endelige Uddrivelse, ansøgte vi, skjont med ikkun lidet Haab, Statens Fol-kething, som da var forsamlet, da vi var uvillige til at troe, at amerikanske Borgere kunde anraabe forgjæves om Gjenoprettelse af den Frihed, der saa grueligt var blevne vrystet fra dem af grusomme Tyranner. Men, at bruge vore ødle Fædres Sprog, "vore gjentagne Petitioner blevne alene be-svarede ved gjentagne Forurettelser." Iste-detfor at høre 15,000 nødligende, blødende, fredsomme Borgeres Klagemaal, saue-tionerede og beseglede Folkethinget Gou-venurens og hans Troppers Constitutio-nen modstridende Handlinger ved at tilstede 200,000 Dollars til at betale Omkostningerne ved at uddrive os af Staten.

Ingen venstabelig Arm blev undrakt til at beskytte os. Den sidste Straale af Haab om Erstatning i den Stat var nu aldeles udslukket. Vi saae ingen anden Udvæi end, at høje vore Halse ned og bære Undertrykkelsens grusomme Nag, og i Taus-hed og Underdanighed lade os forvisse fra vore Besiddelser, vore Ejendomme, og vort dyrebare Hjem, som Landflugtige, eller at see vore Koner og Børn koldfærdigt myr-dede og slagtede af magthavende Tyranner.

Før det Fjerde. Vi nedsatte os der-uest om Foraaret 1839, i Staten Illinois, hvorhen vi vare fordrevne. Men endog her

ere vi ikke sikre for vor augerløse Forsøgerinde, Staten Missouri. Ikke mættet ved at have blodet sin Jord med uskyldigt Blod og drevet os ud over sine Grændser, forsøger hun sine ulykkelige Offere i deres Landstyrktighed, overfalder og bortsnapper dem i deres forivarølse Stunder, fører dem over Mississippistoden til deres uvenlige Grændser, hvor de bliver piinte, pidstede, indsluttede i Fængsler og hængte uden nogensomhelst lovfærmelig Proces. Vi have henvendt os til denne Stats forrige Regent, Gouverneur Carlin, angaaende disse lovstridige Voldsomheder imod vore Medborgere, men han ydede os ingen Beskyttelse. Missouri bliver ikke standset i sin morderiske Fremfart, og vedbliver derfor sine Forsøgeller, og bortsnapper vore Medborgere Tid efter anden, og frarøver os vort Gods; medens Andre, som lykkeligvis overlevede Fuldbrydelsen af hendes blodige Bud, blive atter og atter fordrede af Gouverneuren, under Vaastud af een eller anden Forbrydelse, der er sagt at være begaet af dem, medens Uddrivningen varede. For Erempler, Joseph Smiths Person, een af de Ansøgende, er tre Gange blevsen fordret, og er bleven afhørt for Nettterne i denne Stat, under Habeas Corpus Proces, og efter noie Undersøgelse frikjendt, een Gang af de forenede Staters Ret for Illinois District, atter af Cirenit Retten af Staten Illinois, og til sidst af Municipal-Retten i Staden Nauvoo, uagtet Nettterne i Missouri havde for protocolleret et Nulle prosequi i Henseende til alle Sager i den Stat imod Joseph Smith og Andre. Saaledes er beuvente Joseph Smith flere Gange blevsen tagen under Forhør for een og den samme angivne Forseelse, hans Liv og Lemmer sat i Fare, modstridende den femte Artikel af Tillægget til de forenede Staters Constitution; og saaledes ere vi bestandigen blevne plagede og børsvede vore Penge til at dække Omkostninger ved disse fortrædelige Processer. Og hvad der paa nærværende Tid

synes endnu mere foruroligende er den Fjendtlighed, der viser sig hos nogle af Unauthoriterne og Indvaanderne i denne Stat. Møder have fundet Sted, opflammende Taler ere blevne holdte, og mange ulovlige mod Constitutionen stridende Resolutioner antagne, til at børve os vore Nettigheder og Friheder og den Glæde at undre vore Besiddelser i Fred. Efter det nærværende fjendtlige Udseende og vor bitter Erfaring i Missouri Stat, er det meget at befrygte, at de barbariske Scener, der foregik i hin Stat, ville blive gjentagne i denne. Desom Missouri gaaer ustraffet, vil Andre derved blive meget opmuntrede til at folge hendes morderiske Erempler. De Ansøgdes Lidelser have allerede været nok til at nedænke dem. For mange for Mennesker, for mange for amerikanske Borgere at udholde uden Klage. Vi have nu i mange Aar sukket under Tyranniets og Undertrykelsens Jernhaand. Vor Ejendom er blevsen fraranet os til Værdi af to Millionser Dollars. Vi ere blevne jagede ligesom de vilde Dyr i Skoven. Vi have seet vore græshærdede Fædre, som fægtede i Frihedskrigen, tilligemed vore uskyldige Børn, slagtede af vore Forsøgtere. Vi have seet amerikanske Borgeres' skjonne Døtre fornærmede og mishandledte paa den umenneskelige Maade, og endelig have vi seet femten tusinde Sjæle, Mænd, Kvinder og Børn, uddrevne ved militair Magt fra deres dyrebare Hjem og Arne, i den strenge Vinter tid, til et fremmed Land, pengeløse og ubeskyttede. Under alle disse kummerfulde Omstændigheder, udrukke vi vore Fædre imod de høieste Raad i vor Nation, og anraabe underdanigst de høje og velvise Senatorer og Repræsentanter for dette store og frie Folk, om Erstatning og Beskyttelse.

Hør, o hør, mange tusinde amerikanske Borgeres bedende Rost, hvilke nu sukke i Landstyrktighed paa Columbias fri Jord! Hør, o hør Enkers og Faderløses bittere Klageskrig, hvis Mænd og Fædre have lidt

den grusomste Martyrdød i det Land, hvor den høimodige Dru med Stolthed svæver! Sad det ikke blive skrevet i Nationernes Archiver, at Columbias Landsflytige sogte Beskttelse og Erstatning af Eders Hænder, men sogte forgjøves. Det staer i Eders Magt at frelse os, vore Koner og vore Børn, fra en Gjentagelse af de blodige Scener i Missouri, og saaledes befrie et forfulgt og forurettet Folk fra deres Angest,

va Eders verbodige Ansøgere ville altid bede for Eder o. s. v.

De undertegnede Navne ere udeladte af Mangel paa Plads.

Ovenstaende Unsøgning blev fremlagt for Congressen om Foraaret 1844, hvilket var den tredie Gang, at disse forfærdelige Mordericener blevne den forelagt, siden vor Forviisnings Begyndelse, men Alt var til ingen Nutte.

(Fortsættes).

Vigtigheden af et reent Levnet.

„Thi vi vide, at al Skabningen tilsammen sukker, og er tilsammen i Smerte indtil nu. Dog ikke det alene, men ogsaa de, som have Alandens Forsterede, ogsaa vi selv sukke i os selv, forventende en sonlig Udkaarelse, vort Legems Forlossning. Rom. 8, 22 og 23.

„Legemet er altsaa af stor Vigtighed for Mennesket; og dersom han blot vidste og kunde hvad Rettighed og Lejlighed han har, da kunde han leve uafhængig af Djævelens Kristelje og Syndens Indflydelse, beherske sine Lyster, seire over Verden, og nyde Guds Belsignelser i Tid og i Evighed.

Hensigten med, at Mennesket annammer et Legeme er, at baade Sjæl og Legeme, formedelst Jesu Christi Gjenloesning, maalblive opfojet i den evige Verden, naar Jordens Fal vorde himmelst, og opnaae en høiere Stilling end Sjælen vilde kunne opnaae forinden Legeme. Thi da Mennesket først blev stukt var det „lidet ringere end Englene.“ Men formedelst Forsoningen ved Jesum Christum, samt hans Opstandelse, er det blevet sat i Stand til at opnaae en hyperligere Stilling end Englene. Thi siger Apostelen, „vilde I ikke, at vi skulle domme Engle.“ Jesus nedfoer under alle Ting, at han maatte opfare over alle Ting. Han paatog sig et Legeme, at han maatte doe som et Menneske; og, „at han ved Døden

skulde gjøre Den magtesløs, som havde Ødens Vælde, det er Djævelen.“ Ebr. 2, 14. Da han har seiret over Døden i dens eget Herredomme, sonderbrudt Gravens Baand, og opfaret med sit Legeme som Seiervinder til Guds høire Haand, har han fulbyrdet en Gjerning, som Gud havde bestemt forend Verdens Grundvold blev lagt, og „aabnet Himmeriges Rige for alle Troende.“ Fremdeles bliver Mennesket, formedelst Lydighed mod Evangeliet, sat i Stand til at faae en sonlig Udkaarelse, og at have en lovmæssig Ret til sin Faders Belsignelse og til at besidde den Hellig-Alands Gave.

Og Apostelen siger: „om hans Aaland, der opreste Jesum fra de Døde, boer i Eder, da skal han, som opreste Christum fra de Døde, levendegjøre ogsaa Eders dødelige Legemer, formedelst sin Aaland, som boer i Eder.“ Rom. 8, 11.

Som Jesus overvandt Døden, saa kunne vi; som han seirede, saa kunne vi; og om vi ere trofaste, „sidde med ham paa hans Throne, ligesom og han haver seiret, og sidder hos sin Fader paa hans Throne.“ Alab. 3, 21. Og saaledes vil Mennesket ikke alene blive opreist fra sin fornædrede Tilstand, men endog bli ve opfojet til at have Sæde iblandt de forstandige Wæsener, som omgiver Guds Throne. Og dette er

eet stort Diemed, hvorfor vi kommer her og annammer Legemer.

Et Andet var, at forplante vor Slægt. For, om det er til vort eget Gavn at komme hid, saa er det ogsaa til Andres.

Følgelig det første Bind, som blev Mennesket givet, var at "vorde frugtbare, forfleres og opfyldse Jordens." (1 Mos. 1, 28). Og ellersom Mennesket er et evigt Væsen, og alle hans Gjerninger staae i Forbindelse med Evigheden, er det nødvendigt for ham, at kjende sin Stilling vel, og saaledes opfyldse sin Skabelses Maal; thi som han og hans Afkom er bestemt til at leve evindeligen, er han ei alene ansvarlig for sine egne Handlinger, men for en stor Deel ogsaa for sine Børns; og bor fremhjælpe og udvikle deres Forstandsevner, rette deres Sæder, vise dem et godt Erembel, og lære dem rigtige Grundsetninger, men i Særdeleshed bevare sit eget Legeme i Reenhed. Og hvorfor? Fordi, om han misbruger sit Legeme og fordærver sig selv, skader han ikke alene sig, men ogsaa sin Mage eller dem, han omgaaes med, og gjør sin Efterslægt elendig, som unndgaaelig maa nedarve Faderens Glædighed, dette ikke alene i dette Liv, men i Evigheden. Af denne Aarsag har Herren givet meget strænge Love angaaende Egteskab og Tugtighed, og har paa det Strængeste straffet dem, som i forskellige Tidsalder have misbrugt denne hellige Anordning. For Erembel: den svære Straf over Sodoma og Gomorrah, og den forfærdelige Dom, der blev affagt over hverden, som fordærver og besmitter sit Legeme. Man læse 5 Mos. 22, 13 til 30. Og atter i Cor. 3, 16 og 17, "vide I ikke, at I ere Guds Tempel, og Guds Aaland boer i Eder? Dersom Nogen fordærver Guds Tempel, ham skal Gud fordærve." Og hvorfor? Fordi at om Mennesket, som blev skabt med Raadighed over sit Legeme, at han maatte kunne opføsie sig og sit Afkom, baade i Tiden og i Evigheden, misbruger den Magt, ei alene skader sig selv, men endog-

saa usøgte Legemer og Aander; fordærver Verden og giver Plads for ødelæggende Stromme af alstens Easter og Usædeligheder, og Alt, hvad der gjør Mennesket fremmed for Gud. Af denne Aarsag blev det sagt til Israels Børn, at de skulde ikke blande sig i Gistermaal med de omsiggende Folkeslag, at ikke deres Sæd skulde blive fordærvet, og Folket vende sig til Afsonderi; hvilket vilde lede dem til at glemme Gud, og til Uwideuhed om hans Gjerninger og Hensigter, og de vilde glemme hvorfor de vare skabte, og fordærve sig selv, og dette vilde naturligvis give Anledning til alle andre Under. Men naar Guds Anordninger blive udførte, da er Alt i en elstelig Tilstand. Hvad er mere elstværdigt og behageligt end disse rene, uskyldige, og huldsalige Kjærlighedsfolelser, som Gud har nedlagt baade i Mandens og Kvindens Hjerte, der ere forened i lovligt Egteskab, med Kjærlighed og Hengivenhed, der er reen, ligesom Guds Kjærlighed, fordi den udspringer fra ham, og er hans Gave; med Legemer, der ere kyndige og tugtige, og et Afkom, der er elsteligt, sundt, reent, uskyldigt og ubesmittet; med Tillid til hinanden, leve de sammen i Guds frygtighed, undehide Naturens Gaver ufordærvede og ubesmittede, som den nyfaldne Sne, eller den krystalklare Strom. Men hvor vilde ikke denne Nydelse blive forhjet, dersom de vidste deres Beskikkelse, kunde forstaae sig paa Guds Planer, og ske en evig Enighed i et andet Liv, en Forbindelse med dette Afkom, som er begyndt her, til at vedvare for evigt, og alle deres Kjærlighedsbaand, alt deres Slægtstab, og al deres Hengivenhed bestryket. En Moder føler stor Glæde ved at see sit Barn, og betragte dets elstelige spæde Skikkelse, men hvor vilde ikke hendes Barm hvulme af Glæde, om hun vidste, at det Barn skulde være med hende for evigt; og dersom vi blot kjendte vor Stilling, vilde vi vide, at dette var det Diemed, for hvilket vi kom til Verden. Og Hensigten med

Guds Rige, hvorom vi ei have frevet meget, er, at gjenoprette alle disse hellige Principer. Kjærlighed og Neenhed ere Ting af største Vigtighed for Verden; hvorfor Propheten siger: "fordi Herren har vidnet mellem Dig og Din Ungdoms Hustrue, som Du har handlet troligt imod, endog hun var Dig tilsviet, og var Din Pagtes Hustrue. Skabte han dem ikke til at være eet? endog han havde de øvrige Aander. Og hvorfor eet? At han maatte søge gudelig Sæd. Deraf tager Eder vare i Eders Aand, at Ingen handler troligt imod sin Ungdoms Hustru." Mal. 2, 14 og 15.

Her see vi altsaa tydeligen hvorfor man skalde være reen, nemlig: at Gud maatte bevare en gudelig Sæd. Paulus siger: „vиде І ikke, at hvo som hænger ved Skjøgen, er eet Legeme med hende? thi de to, siger han (Herren), skulle blive til eet Kjød. — Flyer Skjørlevnet! Al Synd, som Mennesket gjør, er indenfor Legemet; men hvo som bedriver Skjørlevnet, synner imod sit eget Legeme. Eller vide І ikke, at Eders Legeme er den Helligaands Tempel, som er i Eder, hvilken І have af Gud, og at І ikke ere Eders egne; thi І ere dyrekjøbte; ører derfor Gud i Eders Legeme og i Eders Aand, hvilke høre Gud til.“ 1 Cor. 6, 16 til 20. Og i det næste Capitel taler han om de samme Ting, som Malachias, angaaende en reen Sæd: „thi den vantro Mand er helliget formedelst Hustruen, og den vantro Hustru er helliget formedelst Manden; thi ellers være jo Eders Born urene, men nu ere de hellige.“ 7, 14.

Alle civiliserede Nationers Lovgivere have seet Nødvendigheden i at opretholde disse Ting, og haver folgeligen i Almindelighed givet meget strenge Love for at bevare Kvindesognets Tugtighed og understøtte Eggtestabscontracten. Til dette Pie-meed ere Forordninger udgangne, der gjør Saadanne arveløse, som ere avlede indenfor Eggtestab. Dette har gjort en god Virkning. Prædikantere af de forskjellige Res-

lionssector have ogsaa anvendt deres Indflydelse i en hoi Grad, for at understøtte dydige Grundsetninger. Disse have havt Indflydelse ved at modarbeide Ugudeligheds stærke Strom. Men, som Nationerne selv have forsaget Gud, maa man spørge: hvor kan de vente, at kunne standse dette raabende Ønde; thi selve Lovgiverne, som giver disse Love, ere mange Gange selv skyldige. Og naar Konger, Fyrster og Overster fordærver dem selv, hvor kunne de vente, at Folket kunde være reent? Hvor streng end Loven mon være, saa vil dog fordærvede Mennesker altid finde Lejlighed til at undgaae den. Og sandelig, saa vidt er det gaaet med disse Vederstyggeligheder, at det synes at være en afgjort Sandhed, at disse Ting kunne ikke behæftes; og endskindt der gives Love angaaende ægteskabelige Forbindelser, er der dog nogle Nationer, som kaldes Christne, der virkeligen meddeler Bevilling paa Utugt og al den Nedværdigelse og Elendighed, som følger dermed.

Disse Ting tilhører heller ikke de lavere Classer af Folket alene. Kaadhed og Vellyst gaaer Haand i Haand, og sværmer uhindret ved Hofferne, iblandt Kongerne og de Høyste paa Jorden; og jo mere Målevens og Billedhuggerens Arbeider ere flik-kede og beregnede til at opslamme Eidskaberne, jo mere vindr de den almindelige Undest og Noes. Statsmanden, Præstemanden, Kjøbmanden, Haandværksmanden, Arbeidsmanden, Allej have fordærvet dem selv.

Verden er fuld af Utugt, Svig, Skjørlevnet og allehaande Vederstyggeligheder. Gaaer man til Masterade paa de fornemste Theatre i Paris, da vil man see tusinde Mennesker af begge Kjøn, uartigt, fræk og uden Blussel at tilkjendegive deres Hjertes Ureenhed. Nisselig, Vellyst og Eidskighed griber farligt om sig. Ikke at sige Noget om de Vederstyggeligheds Kuler, som eksisterer andre Steder. London vræmmer med ulykkelige Wæsener, fyrstørte ved Exempel, Over-

tales og Daarstab til deres forfaldne, lave og elendige Tilstand.

De samme Ting eristerer overalt i England, Frankrig, de forenede Stater, Danmark, og viiselig iblaadt alle Nationer. Altsaa, Millioner af Ungdommen fordærver sig selv, paadrager sig de affueligste Sygdomme, og bringer Forbandelse over deres Afskom ved deres Synd, hvilket opvorer og træder i Hædrenes fordærvede Fodspor. Ikke at sige Noget om de mange Tusinder af elskelige Væsener, hvem Gud bestemte til at være Mæneds Medhjælpere i Eid og Evighed, at de ved dem maatte opreise et reent Afskom, der nu ere fordærvede, fornedrede, besmittede og forfaldne, stakkels elendige Uslinger, Udstud af Verden, fornærmet, fortrykket, foragtet og mishandlet, ført fra Fornedrelse til Fornedrelse, alt lavere og lavere, dybere og dybere, til Døden, som en Ven, ender deres elendige Tilstand, men — uden Haab.

Saaledes er Mennesket, der blev staabt reent, efter sin Skabers Billedes, og kunde staabt stolt og opret, som Guds Repræsentant, puur og ubesmittet, blevet lavt, fal-

den, fordærvet, sygt, og nedsunket under de ufornuftige Skabninger: en Skabning, der er fuld af Lyster og Lidenstaber, en Slave af sin toileslose Begjærlighed. Jeg taler reent ud om denne Gjenstand, og jeg gjør det, fordi det er en Forbandelse for Verden, og Gud vil holde Regnskab med Nationerne for disse Ting.

Det er altsaa omsomst, at man giver Love desangaaende; Nationerne have fordærvet dem selv, og de have ikke Magt til at forebygge disse Ting. Man maa drives af høiere og ædlere Motiver end blot menneskelige Anordninger.

Dersom Menneskene ret kunde deres Tilstand og de evige Folger deraf for dem og deres Sæd, da vilde de sole anderledes end de gjøre. De vilde sole, at de vare evige Væsener, at de vare Gud aufvarlige baade for Legeme og Åland, og at Intet uden Kundskab om Menneskets Fal og sande Tilstand og Guds Riges Åabenbarelse kan bringe Opreisning for Mennesket, gjenoprette Guds Orde og Hunsholdning, og atter sætte Mennesket i dets rette Stilling paa Jorden."

En Advarsel mod de falske Propheter.

Af P. Lorenzen.

Under denne Overskrift har tidligere været optaget et Inserat i Flyveposten, fra Loll. F. Av. af Hr. Pastor Koch, i Sonder Kirkeby paa Falster. Det har været rettet mod Sidste Dages Hellige, fordi dette Samfund havde sendt 2de af Brodrene til Falster, hvilke have forkundt for Folket den gamle apostoliske Sandhed, som Hr. Pastoren udtrykker sig, at være Branglerdomme, fordi disse Lærdomme komme i Diskordi med den nuværende moderne Theologi. Vi havde helst ønsket at kunne gjendrive i samme Blad Pastor Kochs Uttringer om Daab, Præstedommets, Christi Kirke, Syndefaldet, Åabenbaringer og de

falske Propheter; men vi veed af Erfaring, at de ærede Bladredacteurer her til Lands ikke gjerne vil optage Andet i deres Blad angaaende de Hellige, end Saadant, som tjenet til at misrecommendere dem; dersor have vi anset det bedst i vort eget Organ, Skandinaviens Stjerne, at udtale vor Menning frit og uforbeholdent. Vi har det Haab, at dette vort Maanedskrift vil alt meer og meer finde et større Antal Læsere, ikke alene i de danske Provindser, men ogsaa i Norges og Sverrigs Riger, og til sidst blive esterspurgt med Begjærlighed, ligesom det er skeet med de Helliges Skrifter i Amerika og England. Vi vil ikke tænke

paa at gjendrive alle de ondskabsfulde Løgn, der ved Djævelens Postbud lobe Jordens Lande rundt, angaaende vor uskyldig myrdede Broder Joseph Smith; thi det vilde for os kun være Tidsspilde og til ingen Nytte; vilde vi gjendrive een Løgn, vilde de smede ti istedet, og alle disse Løgne være Led i den Kjæde, hvormed de føge at binde os og forsegle og tilintetgjøre vort Bidnessbyrd. Vi veed, at de troværdige Folk, som nu for Tiden bedst troes, ere saadanne, som for Betaling ere villige til at slge falsf Bidnessbyrd, ligesom de tretten Fruentimre, Pastor Koch omtaler, der varer villige til at afslægge Ged paa, at Joseph Smith vilde forføre dem. I theologisk Tidskrift staær, at der var serten Fruentimre, og saaledes komme Bidnessbyrdene ikke overeens; men hvilken Løgn der end bliver trykket paa Papiret, vi antage det at være Opdigtsel og Opspind af samvittighedslose Mennesker. Vi ville lade Guds Ord være Dommer imellem os og vore Modstandere, og vi skulle vende Blíkket paa de falske Propheter. Hrelseren siger: Bogter Eder for de falske Propheter, som komme til Eder i Haareklæder, men indvortes ere glubende Ulve. Af deres Frugter skulle I kjende dem. Kan man vel sanke Bñndner af Torne, eller Hjænner af Tidsler? Saaledes bører hvert godt Træ gode Frugter, men et slet Træ bører slette Frugter. Et godt Træ kan ikke bære slette Frugter, ei heller kan et slet Træ bære gode Frugter. Hvert Træ, som ikke bører god Frugt, bliver afhugget og kastet i Heden. Det er da af deres Frugter, at I skulle kjende dem. See Matt. 7, 15 til 20.

Prophetene i Fortiden varer Mend, Gud opreste til at bære Bidnessbyrd til gamle Israel baade om de Straffedomme, der skulle overkomme dem, som ogsaa om de glædelige Besignelser, der skulle blive Israel og Hedningerne til Deel i de sidste Dage. Prophetene kundgjorde Menneskene de tilkommende Ting, men det de

kundgjorde, var intet Nyt, men de besører alle den samme Streng angaaende Aflaldet, Straffedomme og til Slutningen de sidste Dages Herlighed og Hrelserens Alabenbarelse. Prophetene i det Gamle og Ny Testamente Tider vidner om Straffedomme, der paa bestemte Tider skulle hjemmøge Jorderige. De falske Propheter nævner Skriften at være dem, som stode frem for Folket og vidnede det Modsatte, og raabte Fred og ingen Fare, naar Bredens Sværd hængte over dem. De Sidste Dages Hellige i vor Tid staær frem og vidner, at om et Lidet vil Freden borttages og Vlager fra Gud udgaae til Jorderige ved Herrens Engle, der skal udgryde Guds Bredes Skaaler over Marker, Træer, Have, Floder, Vandkilder, og det ikke for Menneskenes Gudfrugtigheds, men for deres Uretfærdigheders Skyld. Skulde Nogen i vore Dage staae frem og bevidne det Modsatte, benævne vi dem falske Propheter, der forfører Folkene og siger til dem: I skulle ikke stue Sværdet, og der skal ikke være Hunger for Eder, men en tilforladelig Fred vil Herren give Menneskene, for deres christelige Vandels Skyld. Men Jehova taler saaledes om disse til Propheten Jeremias: Folkets Propheter spaae Løgn i mit Navn, jeg har ikke sendt dem og ikke hndet dem og ikke tal til dem; og fordi jeg ikke har sendt dem, derfor skulle de omkomme. Hrelserens Ord angaaende de falske Propheter afgiver i deres hele Hylde et bestemt Kjendtegn, saavel paa de sande, som de falske Propheter. Vi lære heraf, at det er af Frugten, man kan slutte sig til Træet. Af Pauli Breve lære vi, at der i den sidste Tid skal gives Leiesvende, der ikke prædike Christum af Kjærlighed, men prædike ham for Penges og Eres Skyld. Den, der ikke vil være en Leiesvend, han opoffrer og indvier sit hele Liv med Alt hvad han eier og har, til Guds og Menneskernes Ejerneste; men den, som saaledes gjør, maa have anammet Barmhjertighed og Syndstilgi-

givelse, og af den Alarsag kan han ogsaa opoffre sig for Guds Skyld i Jesu Navn til Menneskehedens Fremme og Frelse, uden at føge **Ere** eller **Fordeel** derved. Tag Lønnen bort fra Leiesvendene, og vi vil faae at see, hvor mange, der vil udgaae med Evangeliets Fylde til mange Fattige, til Enker og Faderlose og dem, som side Trængsel i denne Verden; og vi vil faae at see, hvor mange der vil fuldkomme Christi Besaling. Frelseren udsendte sine Apostler og Disciple to og to, og de gik med Evangeliet fra Stad til Stad, med Fuldmagt til at prædike, dobe, uddrive Djævle, salve de Syge med Olie og helbrede dem. Og saaledes stær det med Frelserens Bidner, de Sidste Dages Hellige, i vor Tid. Mange, der i vore Dage prædiker i Kirker og Församlinger, beraaber sig paa, at de prædiker Omvendelse for Folket; men hvad nytter det, naar de ikke selv gaaer den Wei, de lærer. Paa saadan Maade bliver Ingen omvendt. Og dersom Nogen skalde under en Omvendelses-Prædiken sole den Bedrøvelse og Langsel efter Gud, som virker Omvendelse, hvorledes skalde det være muligt for en Præst at hjælpe Nogen til at blive hellig, naar han selv gaaer modsat det, Evangeliet lærer? Thi Evangeliets Orden er Omvendelse og Tro, derefter Daab (ikke Overølse) til Syndsforladelse, og tilsidst Haandspaalæggelse for at annamme den Helligaands Naadegave. Og alle disse Functioner udføres af dem, der ere bestikkede efter Evangeliets Orden. Vi har lært af Skriften, at alle dem, der troer Evangeliet og fuldkommer al Retfærdighed, har Christi Forbon og den evige Vagts Forjættelser; men, at de, som ikke bliver i Christi Lærdom, har hverken Faderen eller Sonnen: Joh. 2 B. 9 Og derpaa kjende vi hvem der er af Gud eller ikke, thi de, som ere af Gud, here os, og de, som ikke ere af Gud, høre os ikke. Og dersor have vi den fri-

modige Fortrosning til Gud, at det, vi bejere i Overeensstemmelse med hans Billie, giver han os. Af Christi Lærdom faaer vi et andet Begreb om de falske Propheter, end det, Hr. Pastor Koch angiver om Mormonpræsten. En af Propheterne lærer: at Præsterne skal øre Guds Besalinger, oprettholde Levi Vagt, nære **Erefrygt** for Je-hovas Navn, altid fore Sandheds Lov i Munden, ikke have Svig paa deres Læber, vandre i Fred og Rettsindighed, og aholde mange Mennesker fra at begaae Misgjerning. Afviger Præsterne fra Veien, bringe de mange til at støde an mod Læren, krenke de Levis Vagt, saa siger Jehova til dem: Jeg vil lade Eder blive foragtede og ringe ansete hos hele Folket, efterdi I ikke agte paa mine Veje og vise Undest, hvor det gjælder Loven. Vi veed, at det gjælder Præsternes **Ere**, **Alseelse** og **Fordeel**, og derfor undre vi os ikke, at de fremkomme med falske Uligivelser og ondstabsfulde Rygter imod os. Vi forstaae, at vi have den samme Fiende imod os, som de Forrige Dages Hellige havde, i den apostoliske Tidsalder. Denne Fiende er Logiens Aaland, der udsprede Bagtalelse og Logi i gamle Dage om Christi Bidner; og anklagede dem at de havde indgaaet Vagt med Djævelen, at de aad Born og bedrev Horeri med Qvinderne i deres Forsamlinger, og dersom dette ikke var tilstrækkeligt, da anklagede de dem for Opror og Majestætsforbrydelse. Saaledes vil det ogsaa gaae med de Sidste Dages Hellige af dem, som i vore Dage høre til Phariseerne og de Skriftkloge. Men ligesom Sandheden i de første apostoliske Dage banede sig Wei til mange Finders Hjarter, saaledes skal ogsaa i de sidste Dage Guds Herlighed opgaae over Folkene og Evangeliets Fylde ved Guds Ejendre proclameres til Jorderiges Enden.

(Fortsættes).

Et Gran af Sandhed i et Pund Løgn.

(Fortsat).

(Slutning af P. P. Pratts Vidnesbyrd).

"Tidligt i Aaret 1831 besøgte Hr. Rigdon, der var blevet ordineret under vores Hænder, Eldest Joseph Smith i Ny-York Stat, første Gang, og fra den Tid af begyndte man at udspredre det Rygte, at Rigdon var Forfatter til Mormons Bog.

"Den Snak om Spaulding havde man end ikke tænkt paa førend flere Aar efter, da den udkom i et Skrift kaldet "Mormonism Unveiled" — et meget lavt Stykke Løgnsmederi af D. P. Hulbert og Andre af lignende Character, som længe havde bespræktet dem paa, at fremstille Mormons Bog i et falsft Lys. Vester paa var der hele Nabolog, der antog Mormonismen efterat denne Fabel om Spaulding var blevet circuleret iblandt dem, og vi agtede det i Sandhed ikke værdt at svare paa, førend det af de uvidende og uartige religiose Redactører i denne Stad (Ny-York) blev forvandlet til Noget, som man sagde at være ganske vist og uimodsigeligt. Og nu — jeg bevidner, at de, der have opdigtet den Spauldingiske Løgn angaaende Mormons Bog, S. Rigdon og Andre, ere af samme Classe, som de, der opdigtede Løgnen imod Disciplene fordum, der de bestyldte dem for at have bortstaalet Jesu Legeme, o. s. v." See Matt. 28, 11 til 15.

Foranstaende Linier af P. P. Pratt, først offentliggjorte i Ny-York i 1837, taler for dem selv og behøver ikke nogen Forklaring af mig, ikun at bemærke, at hvad han har skrevet er kjendt for Sandhed af mange Tusinde i Amerika.

Benevnte Hulbert havde svoret at henvise sig paa de Hellige, fordi han var blevet opdaget og hindret i sit utuftige Væsen; og da hans første Anslag imod Prophetens Joseph Smiths Liv slog feil, begyndte han at fabrikere Løgne, for hvilket han blev rundeligt betalt af en E. D. How og nogle

Præster og andre Skirke, som længe havde ønsket et saadant Stykke Værksø for at kunne udrette deres lave, skidne Gjerninger i deres ugudelige Krig imod de Hellige. Men førend hans Løgne kom til Verden gjennem Pressen, blev Stanken af hans tiltagende Vederskyggheder saa sterk, at selv de, der bringte ham, som og hans Selbstabsbrødre paa Lastens Vei, stammede dem ved ham; og efter at have bekommet 500 Dollars af dem for sine Løgne, romte han ud af Landet og man hørte aldrig mere om ham, og med ham forsvandt Publicums Tiltro til dette Løgnebære.

"Mormonism Unveiled", der var avlet af denne foragtelige Complot, blev saaledes ovalt i Fodselen, og gjorde følgeligen ingen Stoi i Verden, men blev et Offer for den Foragt og Forglemmelse, det saa vel fortalte.

Dette foregik i Staten Ohio i Aaret 1834. Flere Aar efter, da Mormons Bog havde meget udvidet sin Indflydelse, og mange Tusinde blev føiede til de Hellige aarlig, og Præsterne brøde deres Hjerner for at opfnde Noget til at standse dens hurtige Fremgang, var der to Præster i Staten Massachusetts, ved Navn Austin og Storrs, af hvis Tilhængere mange havde forenet sig med de Hellige, til disse gamle Hulberts og hans Bandes Fabler, at Mormons Bog var udarbeidet af Spauldings Roman, gjenoplivede og satte dem i Omløb i Bladene, med mange nye selvjorte Tilfælde.

Uvillige til at bekjende slg som Forfattere til disse grove Løgne, føiede de, til et opdigtet Brev, Madame Daviesons og Madame Mac Kinestrays, Spauldings Enkes og Datters Understifter. Og, uagtet dette Bedrageri og Ondskab blev afføret og bekjendtgjort for Verden, ere Sandhe-

dens Fjender dog vedblevne at publicere det indtil denne Dag.

Med Hensyn til denne Sag, samt Character og Indhold af Spauldings Roman, betitlet: "Det fundne Manuscript". En lerd Mand ved Navn Haven, der reiste igjennem hvor nævnte Spauldings Enke og Datter boede i 1840, aflagde et Besøg hos dem, og derpaa meddeleste Publikum en Beretning om sin Samtale.

Følgende Spørgsmaal og Svar oversætte vi fra „Quincy Whig“ et meget agtet og yndet Blad, udgivet i Quincy i Illinois.

"Spørgsmaal: Skrev De, Madam Davieson, et Brev til Hr. John Storrs, indeholdende en Beretning om Mormonismens Oprindelse? Svar: Nei, jeg gjorde ikke! og jeg saae aldrig Brevet, førend jeg saae det i Bladet „Boston Recorder“ med mit Navn tilføjet. Brevet har aldrig været bragt til mig at underskrives.

"Spørgsmaal: Havde De slet ikke noget at gøre med det Brev?“ Svar: Dr. Austin kom til mig i mit Hus, og gjorde mig nogle faa Spørgsmaal, og han nedstrev Noget.

"Spørgsmaal: Er det sandt, hvad det Brev indeholder? Svar: Der er Noget, som jeg fortalte ham.

"Spørgsmaal: Har De læst Mormons Bog? Svar: Jeg har læst et Lidet af den.

"Spørgsmaal: Er der nogen Lighed imellem Hr. Spauldings Manuscript og Mormons Bog? Svar: Slet ingen, med Undtagelse af nogle Navne, der ligne hinanden noget.

"Spørgsmaal: Omhandlede Manuscriptet et afgudist eller et gudsfrugtigt Folk? Svar: Et afgudist.

"Spørgsmaal: Hvor er Manuscriptet? Svar: Hr. Hulbert kom her og tog det bort med det Lovste, at lade det trykke og give mig det Halve af Profiten.

"Spørgsmaal: Lod Hulbert Manuscriptet trykke? Svar: Nei! han skrev mig til, at Manuscriptets Indhold, da det

blev gjenemlæst, sandtes ikke at være, hvad de havde ventet, og at de ikke vilde lade det trykke.

"Spørgsmaal: Hvor stort er Mannuscriptet? Svar: Omrent som en Trediede del af Mormons Bog.

"Spørgsmaal til Mad. Mac Kinstry: Hvor gammel var De, da Deres Fader skrev Manuscriptet? Svar: Fem Aar.

"Spørgsmaal: Har De læst Manuscriptet? Svar: Da jeg var omrent tolv Aar gammel, læste jeg undertiden Noget af det for Fornielse.

"Spørgsmaal: Omhandlede Manuscriptet et afgudist Folk eller et gudsfrugtigt? Svar: Et afgudist.

"Spørgsmaal: Synes De, der er noget Lighed mellem Manuscriptet og Mormons Bog? Svar: Nei, ikke et Ord!

"Spørgsmaal: Gav De Deres Samtale til, at Deres Navn skulle tilføjes Hr. Storrs Beretning i „Boston Recorder?“ Svar: Nei, jeg havde slet ingen Idee om, at mit Navn skulle komme frem i Forbindelse med noget Saadant, og det bedrøvede mig saare meget at see det der!

"Man vil se af det Ovenstaende, at Hr. Austin i sin store Iver for at kuldkaste Mormons Bog, og for at vise Fjendstab imod de Hellige, gjorde Mad. D. nogle faa Spørgsmaal, at han maatte faae Lejlighed til at strive sine egne tanker til Hr. Storrs i hendes Navn.“

Hulbert skriver i sit førsttalte „Mormonism Unveiled“ saaledes, angaaende det Manuscript, han havde bekommet af Madam Davieson: "Dette er en Roman, der fremstilles som oversat fra Latin, funden i en Hule, streven paa fire og tyve Roller af Pergament, men i moderne Stil, indeholdende en fabelagtig Beretning om et Skib, strandet paa den amerikanske Kyst, paa en Reise fra Rom til Brittanien, en kort Tid før Christus, da dette Land var beboet af Indianere."

Enhver, som har læst Mormons Bog,

veed, at der er ikke den allerringeste Lighed imellem de To, hverken i Stil eller Indhold, den er en religiøs Historie, blandet heelt igjennem med Prophetier og evangelistiske Lærdomme. Efter Mad. Davisons Beretning blev Manuscriptet overgivet til Hubert paa de Wilkaar, at det skulle trykkes og det Halve af Profeten godt gjores hende. Men efter at have vakt Publicums Nygjerrighed, fandt han, at det ingen Lighed havde med Mormons Bog, og vilde ikke lade det trykke.

Saaledes er Publicum bleven betaget Leiligheden til at læse og domme selv; og medens han tilintetgjorde eller fjinte Manuscriptet, fandt han tilsligt paa, uden ringeste Beviis, at Spaulding havde skrevet en anden Roman, der havde været Grundvold til Mormons Bog.

Sagen er saaledes udforsket lige til denne Bagabonds blotte Indbildung, og alligevel er denne Fabel blevet publiceret tusinde Gange i Europa og Amerika, forsøgt, forandret og aldeles forvalket af tusinde Præster og Bladudgivere, og af Tusinder brugt, som et Paaskud for dem til at forkaste Mormons Bog. Af denne Alarsag har jeg talet lidt vidstøttigt for at opklare denne Fabel; endskjont jeg ikke troer, at nogen oprigtig Elster af Sandhed vilde stode sig derover et Dileblik; thi Saadanne bedomme aldrig en Sag forend de kjender den; og om de læse Mormons Bog med Bon i Hjertet, da vil de erholde et Vidnesbyrd fra Gud i deres egne Hjarter, at den er Sandhed.

Conferenze

holdt i Kjøbenhavn d. 15de og 16de Novbr. 1851.

G. Snow, Præsident.

C. H. Christensen, Skriver.

Tilstede af de Tolv 1, de Halvsjæld sindstyrke 2, andre Eldste 7, Præster 10, Lærere 7, Diaconer 5.

En stor Forsamling af de Hellige.

Conferenzen blev aabnet d. 15de om Eftermiddagen Kl. 5 med Sang og Bon.

Derefter fremstod Præsidenten og hilste Conferenzen fra Eldste John Taylor og G. P. Dykes i Hamborg, og sagde, at det gjorde ham ondt, at vi ikke kunne have dem iblandt os, men de havde forsikret i deres Brev, at de vilde være med os i Aanden. De havde meget at bestille. Broder Taylor begynder Trykningen af Mormons Bog paa Tydst i næste Uge, som og et Maanedsskrift, kaldet "Sions Panier". Han taler dervaa i Korthed om Esterretninger fra Udlandet; Missionen i det stille Hav o. s. v. At P. P. Pratt var reist til Sydamerika, og to Eldste udsendte af

ham til Noholland. Nogle udsendte af Lorenzo Snow fra England til Calcutta og Bomban i Ostindien, og til Den Mialta. Gode Esterretninger fra Missionerne i Schweiz, Italien og Frankrig. Hilsning fra Eldste C. Christiansen i Sydland, som ikke kunde være med os.

Eldste Ahmannson stod frem paa Præsidentens Opsordring, og gav Beretning om Missionen i Norge.

Præsidenten sagde derpaa, at han ønskede at give de fremmede Brodre Leilighed til at tale, til fælleds Undervisning og Gavn, og mange varme og kraftige Taler blevne holdte til stor Opbyggelse og Glæde for Alle.

Det blev derpaa foreslaet og eensmægt vedtaget, at Eldste O. C. Nielsen gaaer til Bornholm, at præsidere over de Hellige der, og arbeide hvorsomhelst den Hellig-Aland driver ham paa hele Den.

At Eldste A. Agreen præsiderer over

Menigheden i Hirsholm og Sudbreder Evangeliet i Omegnen.

At de Hellige i hele det sydlige Jydsland og i Fyen organiseres til en Conferenze under Navn af Fredericia Conferenze, og at Eldste C. Larsen præsiderer over den.

At Wm. Andersen ordineres til Eldste og vedbliver i sin Tjeneste under C. Larsens Bestyrelse.

At Jens Hansen ordineres til Præst og gaaer med Eldste Wm. Andersen.

Kl. 9 indkom Eldste Jensen med Efterretning fra Bornholm: 12 ere døbte der, siden de andre Brødre reiste derfra.

Broder Bækstrøm indgav sin Beretning angaaende Missionen i Sverrig efter Præsidentens Forlangende, som derpaa foreslog, at Bækstrøm bestikkes til at arbeide i Brøndbyoster og Omegnen vesten for Kjøbenhavn, hvilket blev eenstemmigt vedtaget.

Derefter blev Brodrene Andersen og Hansen ordinerede, og Conferenzen havet til næste Formiddag Klokket 10. Sluttet med Sang og Bon.

Søndag Formiddag Kl. 10.

Conferenzen aabnedes med Sang og Bon.

Præsidenten stod derpaa frem og gjen-tog Hilsningen fra Brodrene Taylor og Dykes, og sagde, at han havde haabet, at Broder John Taylor kunde have været med blandt os, han, som havde været med i

Fængselet hos Propheten Joseph Smith og hans Brøder, da de blev myrdede, og han selv blev saaret saa, at han blandede sit Blod med deres; men Herren tillod os ikke den Glæde denne Gang; men han glædede sig alligevel, naar han saae tilbage til den Sid, da han og hans Medarbeidere først kom hertil og han glædede sig indeligen i sin Sjæl og takkede Gud for de mange Vidner, som Herren havde opreist i dette Land o. s. v., hvorefter han gav nogen Undervisning om Menneskets fri Willie o. s. v., som en Forberedelse til følgende Forslag:

At Conferenzen fremdeles erkjender og understøtter Brigham Young, som en Prophet og Seer, samt Præsident over Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige paa hele Jorden, og Heber C. Kimball og Wil-lard Richards, som hans Raadgivere og Medhjælpere; hvilket blev assisteret og eenstemmigt vedtaget.

At Conferenzen erkjender og understøtter i deres Råd de tolv Apostler, nemlig: Orson Hyde, Præsident, P. P. Pratt, Or-son Pratt, Wilford Woodruff, John Tay-lor, Georg A. Smith, Amasa Lyman, Gera-t. Benson, Charles C. Rich, Lorenzo Snow, Crastus Snow og Franklin D. Richards; eenstemmigt vedtaget.

(Fortsættes).

Blanding.

Tidernes Tegn. „Og jeg vil lade Under See i Himmelens oven til, og Tegn paa Jorden nedentil, Blod og Ild og Røg-damp, Solen skal forvandles til Mørke, og Maanen til Blod, førend Herrens den store og herlige Dag kommer.“ Ap. Gjern. 2, 19 og 20.

Fra New-York hedder det under 24de September. „Ligetil igaar sendte Solen Ild ned over vore Hoveder, og endnu i den sidst

forsløbne Uge kærede det dræbende „Solskit“ 14 Øffere. Høsten kunde ikke paabegnydes i den dræbende Hede, og Længselen efter de ellers saa frygtede Fejndsdansstorme var almindelig. Endelig blev vore Bonner hørte, endog mere end vi ønskede det, thi en saa voldsom Temperaturforandring indtraadte pludselig, at alle Mennesker tog Winterklæderne frem, og man overalt i Ga-derne mødte Transporter af Kakkelovne.“

Kjødregn i Californien. „San Francisco Herald“ af 1ste August beretter følgende: Lördagen den 20de f. M. faldt der en Kjødregn ved Armeestationen i Nærheden af Brunsvig. Den bemærkedes først af Major Allen, der ramtes af et af de nedfaldende Stykker. Regnen varede to til tre Minutter. Kjødstumperne var fra et Dueægs til en Appelsins Størrelse — det tungeste veiede tre Unzer. Medens den varede saaes ingen fugle i Luften. Stykker af Kjødet, der saae ud som Drekjød, blev opbevarede af Major Allen og Detachementets Saarläge. Et Stykke, som blev undersøgt tre Timer efter, indeholdt endel af et lidet Blodkar, noget af en Muskelhud og Muskelfibrer. Det Terrain, hvor Regnen faldt, var omtrent 80 Alen bredt, og Totalmassen af Kjød udgjorde $2\frac{1}{2}$ til 5 Skjæpper. Der var ingen Beenstumper i Kjødet. Det kulede stærkt fra Vest og Himmel var klar. Dette er tredie Gang, at denne vidunderlige Begivenhed har tildraget sig i de sidste 6 Aar. De hidtil antagne Theorier om Aarsagen til deslige Phænomener synes ikke at holde Stik med Bevretningerne om nærværende Tilsælde. Det er at antage, at den nævnte Militairläge vil offentliggøre sine Jagttagelser derom, saavel i videnskabelig Interesse, som for at tilfredsstille Publicums Mysgjerrighed.

En Drøm. "I den samme Stund glædede Jesus sig i Aanden og sagde: jeg priser Dig Fader, Himmelens; og Jordens Herre! at Du haver skult disse Ting for de Vise og Forstandige, og aabenbaret de Umyndige dem; ja, Fader! thi det var saaledes behageligt for Dig. Luc. 10, 21.

Man læste foruylig i den Berlingske Tidende en usuldstændig Beretning om en Mormonersfæmeling, holdt paa Vest-Sjælland, i hvilken en niaars Dreng havde fortalt en Drøm. Denne Drøm er nedstrevet efter Drengens Udsagn, indsendt til os og lyder saaledes:

Jeg Johan Johansen saae i en Drøm en stor Folkemængde, som Havets Sand, hvilken jeg ikke kunde tælle; og jeg saae, at der blev trukken et Reeb, som var gjort af Haar, imellem mig og Folket; og det blev mig sagt, at ligesaa umuligt som det var for mig at tælle alle Enderne, som var paa dette Reeb af Haar, saa umuligt var det for mig at tælle den store Folkemængde, som overgav Dyret Magten og modtog dets Mærke; og derefter saae jeg en stor Mand, som saae meget bøs og grum ud, som modtog Dyrets Mærke; og jeg hørte der blev sagt af den, som gav dem Dyrets Mærke til den bøse Mand: Du skal være vor Gud og Konge i Evighed; og han sagde: nu have Fri og Frelse modtaget Dyrets Mærke; og jeg saae i Drømmen, at jeg og Broder Lars sad ved den høire Side af Rebet og saae til; og den bøse Mand tog en Hæglod og blæste paa den saa den gav Gnister; og hver Gnist, der flog fra Hægloden betydede en Sect, sagde han; og disse Mormonerlægter, som ikke have modtaget Dyrets Mærke, bør at forjages ud af alle Lande, saaledes talte han; og da sagde Broder Lars i en Lignelse til den bøse Mand, han tog nemlig en Rive og rev paa Græsset, som ikke var hugget med Keen, og han sagde, at det var ligesaa umuligt at forhindre Mormonernes Fremgang, som det var at rive dette Græsop, og ligeledes rev han paa et Huus og sagde atter: det er ligesaa umuligt at nedrive eller forstyrre det Værk, som Mormonerne have begyndt at fremføre, som det er at rive dette Huus om med Riven. Amen.

"Zions Panier der Kirche Jesu Christi der Heiligen der lebten Tage." Vi have modtaget det første Nummer af et Tideskrift, udgivet i Hamborg af Eldeste John Taylor under ovenstaende Titel, omtrent af samme Format som vor lille Stjerne, trykt paa smukt Papir og vel udført. Prisen er 3 Schilling (omtrent 9 kr. danske) for hvert Nummer. At erfare dette, giver os stor Glæde, og vi haabe og bede at dette Banner altid maa vaie frif og uforhindret, stående med en himmelsk Glæds, og føres ved en kraftig Arm, der ei vil synke eller vorde træt, saaledes der findes een af de øgte Zions Sønner i vojen Deel af Germanernes store Land. Vi ville gladelig verle med Hr. Taylor, og om Nogen ønsker at subscribere, ville de behage at tegue sig hos os eller Hr. Straus i Adelgade Nr. 227 3die Sal.

Poesie.

Med. Himmelens Guds Kongebrone.

Sion, naar jeg paa Dig tænker,
Hjertet svulmer i mit Bryst,
Haardt mig trækker Babels-Lænker,
Langt fra elste Fædrelyst.
Men som Dnen med sit Blad,
Søger jeg den elste Stad.

Som en Hane og Foragtet
Vandrende ved fremmed Strand,
Kæmpende med onde Magter,
For at vinde Sions Land,
Og med frelste Slægter der
Voe, og see min Frelser Kjer.

Her mig Nod og Fare truer,
Mens jeg er i Fjendens Land;
Faa i Tal jeg Venner skue,
Liig en leukebunden Mand
Mofom Veien vander frem,
Ventende et saligt Hjem.

Osterrisser, Nov. 1851.

Nu vil Dagen snart frembryde,
Da mit Dre ske skal
De Forloste sig at fryde,
Deseret og Fredens Dal;
Da maa Babels Taage flyve
Vort for Sions Ild og Sky.

Naar jeg tænker paa den Time,
Da mit Dre høre skal
Klokkenne i Zion kime,
Og forsynde Babels Fal'd;
Da er jeg i Landen glad,
Som jeg alt i Zion sad.

Elste Brødre og Medaldste
Overalt paa denne Jord,
Lad os drage ud de Frelste,
Høre dem til Herrens Hjord;
Og naar vi har sauket dem,
Samles vi i Glædens Hjem.

Af S. G. Petersen.

For at spare Bedkommende den Uleisighed, at komme til os omsonst, at kjøbe Blade og Bøger, tilkjendegives herved, at de ikke faaes hos os, uden af de, der modtage dem til at distribuere og udsalge Samme, og til dem ville vi henvisse Ule, som ønske at kjøbe. Dersom Nogen uden vort Samtykke overslader Noget til Andre uden Betaling, forblive de ligefuldst ansvarlige til os. Vi forvente al Regulat opgjort i forskommende Januar Maaned.

Rettsel. I blandt mange Smaafeil i vores allerede udgivne Skrifter findes een af betydelig Vigtighed, da den giver en aldeles modsat Idee, nemlig i Sangbogen Pag. 110, § 14, 2den Linie, hvor Ordet "ikke" bør udelades.

Indhold.

Side.

Kirkens Historie (fortsat)	33.
Vigtigheden af et reent Levnet	37.
En Aarsvarsel mod de falske Prophetter	40.
Et Graa af Sandhed i et Pund Logu (fortsat)	43.

Side.

Conferenze	45.
Blandninger	46.
Poesie	48.

"Skandinaviens Stjerne" udkommer d. 1ste i hver Maaned. Man tegner sig i Kjøbenhavn hos Dñrr. Boghandlere, og i Provindserne paa alle kongelige Postkontoirer. Portoen betales af Abonnenterne med 5 kr. Kvartalet.

Udgivet og forlagt af Erastus Snow, Brolæggerstræde Nr. 80, 2den Sal.

Trykt hos F. E. Bording.